

Дабрылава, І. «Такое пабачыць лепш у сне, а не наяве» / І. Дабрылава // Веснік Глыбоччыны. — 2009. — 24 студз. — С. 2.

«ТАКОЕ ПАБАЧЫЦЬ ЛЕПШ У СНЕ, А НЕ НАЯВЕ»

З цягам гадоў усё часцей успамінаю той лютаўскі незабыўны дзень, калі яшчэ была студэнткай Віцебскага педагагічнага інстытута. Жыла тады ў інтэрнаце, што на праспекце Фрунзе. Нам з сяброўкамі было весела, бесклапотна. Мы не імкнуліся глыбока ўнікаць у пытанні міжнароднай палітыкі.

...У той памятны вечар праспект напоўніўся грукатам, шумам. Праз вокны ўбачылі калоны вайскоўцаў. «Афганцы вяртаюцца, Віцебская дывізія дэсантнікаў», – пачуліся галасы. У канцы калоны рухалася бронетэхніка.

Паступова мы пачалі асэнсоўваць, што хлопцы, амаль нашы аднагодкі, вярнуліся з сапраўднай вайны...

Напярэдадні знамянальнай даты, 20-годдзя вываду савецкіх войск з Афганістана, ўдалося сустрэцца з Валерыем Аляксандравічам Фамінскім – адным з ветэранаў вайны ў Афганістане. Нарадзіўся ён ў Глыбокім, дзяцінства прайшло ў Азярцах, дзе і вучыўся ў школе. Дзяцінства было яркім, напоўненым цікавымі гульнямі, рыбалкай, дружнымі кампаніямі.

Пасля заканчэння васьмі класаў Валерый паступіў у Вілейскае прафесійна-тэхнічнае вучылішча на спецыяльнасць вадзіцеля і аўтаслесара. Паспеў папрацаваць аўтаслесарам у раённым транспартным прадпрыемстве Глыбокага.

Калі споўнілася 18 год, быў прызваны ў рады Савецкай Арміі. Першых паўгода праслужыў у вучэбна-вайскавай часці ў Фергане. З самага пачатку Валерый ведаў, што могуць адправіць у Афганістан. Але спадзяваўся, што з ім такое не адбудзецца. Надзеі юнака не апраўдаліся.

Прайшоўшы вучэбную падрыхтоўку, у складзе палка паветрана-дэсантных войскаў ён быў перапраўлены ў Афганістан. Прыбылі ў Кабул, полк размясцілі ў палацы Аміна. Валерыя прызначылі радыстам. Пачаліся доўгія месяцы службы.

Былы вайсковец успамінае, што амаль кожны дзень прыходзілася ўдзельнічаць у баявых дзеяннях: суправаджаць і ахоўваць сваіх таварышаў, знаходзіцца ў засадзе. Небяспека падсцерагала на кожным кроку. Паміж салдатамі была вялікая маральная падтрымка, сапраўдны дух братэрства. Незабыўным было святкаванне Новага 1987 года.

Валерый расказвае, што для сухога афганскага клімату характэрна вялікая зменлівасць: ад высокіх тэмператур да нізкіх, калі нават выпадае снег. Афганцы запомніліся як разумныя і прадпрымальныя людзі.

У канцы службы В. А. Фамінскаму было прысвоена званне яфрэйтара. Валерый ніколі не імкнуўся вылучыцца сярод таварышаў, ён проста выконваў свой воінскі абавязак.

Хацелася дамоў. І вось наступіў доўгачаканы момант дэмабілізацыі, Афганская мяжа ўдала перасечана. Праз некаторы час – сустрэча з радзімай. Так у дваццаць год прыйшла сапраўдная сталасць, сапраўднае разуменне жыцця.

Цяжка было звыкнуцца з мірным жыццём, уліцца ў штодзённыя клопаты. Хутка Валерый паехаў у Рыгу, там працаўладкаваўся. У Рызе сустрэў любімую дзяўчыну, ажаніўся. Пачалося сямейнае жыццё. Але афганскія падзеі раз-пораз паўставалі ў памяці, трывожылі душу.

Праз чатыры гады Валерый з сям'ёй апынуўся на Украіне – на радзіме жонкі. І ўсё ж вярнуліся ў Беларусь – у Глыбокае. Валерый Аляксандравіч пачаў працаваць у жыллёва-камунальнай гаспадарцы горада. Сваю работу ў першую чаргу цэніць за тое, што яна неабходна людзям. Па характары аптыміст, жыццялюб. Былая вайна ў Афганістане, па меркаванні Валерыя, гэта суровы напамінак аб тым, што мы павінны цаніць жыццё, берагчы адзін аднаго, зрабіць усё магчымае, каб нашы дзеці жылі пад мірным небам.

І. Дабрылава